

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ Г.С. СКОВОРОДИ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПЕДАГОГІКИ ТА ПСИХОЛОГІЇ
КАФЕДРА СОЦІАЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ**

**ПІДГОТОВКА СОЦІАЛЬНОГО ПЕДАГОГА
НА ЗАСАДАХ ПАРТНЕРСТВА**

**МАТЕРІАЛИ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
24 ЛИСТОПАДА 2015 РОКУ**

ХАРКІВ – 2015

ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ СОЦІАЛЬНИХ ПЕДАГОГІВ ДО СОЦІАЛІЗАЦІЇ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ЗАСОБАМИ ІГРОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Одним з актуальних завдань системи освіти є всебічне забезпечення соціального розвитку учнів, формування соціально активної особистості через системне включення у процес соціальної взаємодії, а також повноцінного інтелектуального, духовного та фізичного розвитку особистості. Процес соціалізації в молодшому шкільному віці протікає поетапно і супроводжується змінами існуючих компонентів особистості й появою в її структурі новоутворень, що пов'язані зі зміною провідного типу діяльності дитини. Основний компонент соціалізації є особистісне самовизначення. Аналіз соціально–педагогічної літератури (О. Безпалько, В. Волович, Д. Ельконін, І. Зверева, А. Капська, І. Кон, А. Мудрик, Г. Тарасенко, В. Сухомлинський тощо) дозволив з'ясувати, що на процес соціалізації дитини впливають: взаємини з однокласниками; взаємини з батьками; засвоєння правил співжиття в колективі; рівень відповідальності дитини; самореалізація і самооцінка дитини; взаємини з вчителем; морально–етична поведінка молодшого школяра.

Ігри залишаються провідною діяльністю молодшого школяра на протязі першого періоду навчання в початковій школі. У грі він набуває навички спілкування, якості, що необхідні для встановлення контакту з ровесниками. Гра не є пустою забавою, це зміст життя дитини, її творча діяльність, яка потрібна для розвитку. В ігровій ситуації дитина здійснює свої бажання, свої вікові потреби, нейтралізує емоційні конфлікти. Аналіз досвіду використання ігор дозволив визначити напрями, на які спрямовані ігри в процесі соціалізації молодшого школяра: налагодження комунікативних навичок; морально–етичне виховання; розвиток вміння уникати конфлікти; становлення особистості; виховання взаємоповаги; прояв лідерських якостей; формування рис самоврядування класного колективу; набуття досвіду соціальної взаємодії. Отже, від змісту і характеру ігрової діяльності залежить надбання дитиною конкретних властивостей, її психологічний розвиток. Тому соціальний педагог має володіти методиками використання гри в роботі з молодшими школярами для вирішення проблем соціально-педагогічного характеру.

Аналіз програми підготовки бакалаврів, майбутніх соціальних педагогів, у ХНПУ імені Г.С. Сковороди дозволив визначити, що здебільшого питання методики організації ігрової діяльності дітей розглядаються на спецкурсах „Прикладні методики”, „Педагогіка інтелектуально-дозвіллевої діяльності”, „Основи сценарної майстерності”, „Етнопедagogіка”, які, відповідно до програми, опановуються студентами на 4 курсі. Проте, під час проходження практики на 2 та 3 курсах ці знання стали б якнайкраще в нагоді у роботі з дітьми. Отже, на нашу думку, курси практичного спрямування доцільно викладати до проходження практики на 2 курсі, що дозволить сформувати навички в організації ігрової діяльності дітей.